

L u N y o C h a w

အမိမိ

အတ္တချိတ်ပွဲ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

သူက ထမင်းစားခန်းထဲကို ရောက်လာတော့ မေမေက breakfast ပိုင်းမှာ ရောက်နေပြီ။ ဆံထုံးလေးထုံးကာ ရင်ဖုံးအကျူး၊ ချိတ်ထဘီလေးနဲ့ မေမေဟာ အသက်ငါးဆယ်နားနီးပြီ ဖြစ်သော်ငြား လှပဆဲပါပဲ။

ပြီးတော့...အဲဒီ အလှကို ပိုပြီးကြွသွားစေတာက မေမေ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အမြဲတမ်း ကိန်းအောင်းနေတတ်တဲ့ ရာဇသွေး ရာဇနွယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေပါပဲ။

“မောနင်း မေမေ”

“ဟော...သား နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာ သား...ထိုင်၊ ဒီမှာ သားကြိုက်တဲ့ နန်းကြီးသုပ်ကို ငါးဖယ်နိုင်နိုင်နဲ့ မေမေ သုပ်ပေးထားတယ်”

“မေမေက အကြားအမြင် ရနေတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ညကတောင် စဉ်းစားနေသေးတာ၊ မေမေ့ကို နန်းကြီးသုပ် လုပ်ကျွေးခိုင်းဦးမှာပဲလို့၊ မစားရတာ ကြာပြီလေ”

မေမေက ပြုံးကာ သူ့ရှေ့မှာမှောက်ထားသည့် ကော်ဖီပန်းကန်လုံးထဲသို့ ကရားထဲမှ လက်ဖက်ရည်အချို့ ငဲ့ ထည့်ပေးသည်။

“ဒါနဲ့ ဒီနေ့က သား အလုပ်ပိတ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ပြင်ဆင်ထားပုံထောက်တော့ ဘယ်သွားမလို့တုန်း”

“အလုပ်ကတော့ ပိတ်တယ် မေမေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တွေ လာမှာဆိုတော့ လေဆိပ်ကို သွားကြိုပေးရမှာ၊ မေမေ ဘာများခိုင်းစရာရှိလို့လဲ မသိဘူး။”

“မရှိပါဘူး သားရယ်၊ ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟိုတယ်မှာလည်း သူတို့အတွက် ဘွတ်ကင်လုပ်ပေးထားပြီးသားပါ သားက သွားကြိုပြီး အဲဒီ ကို ပို့ပေးခဲ့ရုံပါပဲ”

“ဒါဆို နေ့လယ်စာ ဒီမှာ ပြန်စားမှာပေါ့”

“အဲဒါတော့ မသေချာဘူး မေမေ၊ ဟိုတယ်မှာပဲ သူတို့နဲ့စားဖြစ်လိုက်ဖို့များတယ်၊ သားကို စောင့်မနေတော့ နဲ့လေ၊ မေမေစားနှင့်လိုက်ပါ”

သားအမိနှစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည့် သူတို့ဘဝမှာ မေမေ၏ စိတ်အာရုံ အားလုံးက သူ့အပေါ်မှာပဲ လုံးလုံးလျားလျားကို တည်ရှိနေတော့တာဖြစ်သည်။ မေမေက နေ့စဉ် သူ၏ လှုပ်ရှား သွားလာမှုတို့ကို သိထားရမှ စိတ် ချလက်ချနှင့် စားဝင်အိပ်ပျော်တတ်သူမျိုးပါ။

“ဒါဆို ညစာတော့ ပြန်စားဖြစ်အောင်စားကွယ်၊ မေမေ တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားရတာ ပျင်းလွန်းလို့၊ အလုပ်ဖွင့်တော့လည်း အလုပ်နဲ့မို့ သားက ထမင်းကိုချိုင့်ဆွဲပြီး အလုပ်မှာပဲစား၊ အလုပ်ပိတ်တော့လည်း တခြား ကိစ္စတွေနဲ့ သားက ထမင်းကို အပြင်မှာပဲစား၊ ဟုတ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအမိလေးနှစ် ယောက်ရှိတာကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ထမင်းကို တကွဲတပြားစီစားနေရတာ ပဲ၊ အလုပ်တွေကိုလည်း ဘာလို့များ ဒီလောက်သိမ်းကျုံးပြီး လုပ်နေရ တာလဲသားရယ်၊ မေမေတို့မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်နဲ့ သားအလုပ်မလုပ်လည်း သားဆယ် သက် ထိုင်စားနေလို့ရပါတယ်”

“မေမေရယ်...ချမ်းသာတာ၊ ချမ်းသာတာက တစ်ပိုင်း၊ အလုပ်က

အလုပ်တစ်ပိုင်းလေ၊ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် အလုပ်အကိုင်လေးနဲ့မှ ဘဝက အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာပေါ့၊ နိုင်ငံတကာမှာရှိတဲ့ အချမ်းသာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဘယ်သူတွေများငါတအားချမ်းသာနေပြီဆိုပြီး အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ ထိုင်နေလို့လဲ၊ အကုန်လုံးအလုပ်လုပ်နေကြ သေးတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူ့ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဒါဆို မေမေကျတော့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အိမ်မှာပဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတာ ဆို တော့ လူဖြစ်ရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆိုတဲ့သဘော ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဪ... မေမေကလဲ၊ မေမေက ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းက အလုပ်တွေ တအားလုပ်ခဲ့ပြီး သားလေ၊ သားကိုလည်း ဒီအရွယ်ရောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီ တော့ မေမေက အလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ၊ ဇိမ်ယူရမယ့်အချိန် ရောက်နေပြီ၊ သားကတစ်လှည့် ပြန်လုပ်ကျွေးရမယ့် အချိန်လေဗျာ... အခုဟာက၊ ပြီးတော့ မေမေက ဘယ်မှာများ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလို့တုန်း၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်မှာ စီမံခန့်ခွဲနေရတာ ပဲ မဟုတ်လား။ တချို့ အလုပ်တွေဆိုရင် စီမံခန့်ခွဲရုံနဲ့ အားမရတော့ ကိုယ်တိုင်ဝင်ဝင်လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါလည်း အလုပ်လုပ် တာပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကဲ... တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ မင်းကို မေမေ နိုင်အောင်မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အလုပ် အလုပ်ချည်းပဲ လုပ်မနေနဲ့၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့လည်း စဉ်းစားဦး၊ မေမေမျိုးရိုးမှာ သားက နောက်ဆုံးမျိုးဆက် ဆိုတာ ကိုလည်း သတိရဦးနော်၊ သား အိမ်ထောင်ကျပြီး မေမေအတွက် မြေးလေးတွေ များများမွေးပေးဖို့လည်း ခေါင်းထဲ မှာ ထည့်ထားဦး၊ ဒါမှ မေမေတို့မျိုးရိုးမတိမ်ကောမှာ၊ မေမေ မသေခင် အဲဒီ ဆန္ဒတစ်ခုတော့ ပြည့်သွားချင်တယ် ကွယ်”

မေမေစကားကြောင့် သူက နန်းကြီးသုပ်စားခြင်းကို

လက်စသတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်မိရင်း...

“မေမေရယ်...အချိန်တန်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ဘယ်တော့လဲ၊ အဲဒီ အချိန်က အခုပဲ သားအသက်က နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နား ကပ်လာပြီ၊ ငယ်တော့တာ မဟုတ် ဘူး”

“မေမေကလည်း သူများမိဘတွေဆို ကိုယ့်သားသမီး အိမ်ထောင်ပြုမှာ ကြောက်လွန်းလို့ အတင်းအကျပ် ကိုပဲ ကာကွယ်နေကြတာ၊ မေမေ့ကျမှ”

“ဒါကတော့ အခြေအနေချင်းမှ မတူတာကိုးကွယ့်၊ အခြေအနေမတူတဲ့ အဖြစ်အပျက်နှစ်ခု ကို နှိုင်းယှဉ်ပြလို့ မရပါဘူး”

သူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘာမှတော့ မပြောဖြစ်ပါ။ မေမေ့ထံမှ ဒီစကားမျိုးကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြား နေရတာ ဆိုတာ့ နားထဲမှာ သိပ်မထူးဆန်းတော့ပါ။ မေမေ့ကိုလည်း သူ နားလည်ပေးလို့ရပါသည်။

မေမေက ကိုယ့်မျိုးရိုးကို သိပ်တန်ဖိုးထား ဂုဏ်ယူတတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ် ပါလား။

ဆံပင်တွေ ရေစိုနေတဲ့ကြားက ပေါ်နေတဲ့ မျက်နှာမျိုးကို လိုချင်ပါတယ်ဆိုသည့် ဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ အိုင်ဒီယာကြောင့် ခေါင်းကဆံပင်တွေကို ရေစွတ်ကာ မခြောက်တခြောက်သုတ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကိုလည်း တဘက်တစ်ထည် ပတ်ထားလိုက်ကာ အပေါ်ကတော့ ယောက်ျားဝတ်ရှပ်အကျ.. အဖြူလက်ရှည်တစ်ထည် ခပ်ဖားဖားကို ကပိုကယိုဝတ်ကာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေသည့် သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေသည်အထိ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းမှာ စိတ်တွေကို နစ်မြုပ်ထားမိတာဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးတွေက ကင်မရာကို မကြည့်နဲ့၊

ခေါင်းကိုနည်းနည်းလေး မော့ထားလိုက်၊ တအားကြီး မ မော့နဲ့၊ နည်းနည်းပြန်နဲ့၊
အိုခေ...အဲဒီ အတိုင်းနေ၊ ရိုက်မယ်”

ရိုက်နေတာက ဒီလောကရဲ့ ဩဇာကြီးတဲ့

နာမည်ကြီးဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်မို့ လုပ်ငန်းရှင်တွေကလည်း ဒီရှူတင်အတွက်
အိုင်ဒီယာကို ဓာတ်ပုံဆရာစိတ်ကြိုက် ရိုက်ခွင့် ပေးထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံဆရာကလည်း သူ့နာမည်တစ်လုံးကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရထား၊
တည်ထောင်ထားတဲ့သူ မဟုတ်လေတော့ သူ့စိတ်ကြိုက် မရမချင်းကို
မောင်းနေတော့ တာဖြစ်ပြီး မော်ဒယ်လုပ်ရသည့် သူမမှာလည်း သိပ်မသက်သာလှ။

“မီးသမား...ဆလိုက်မီးအကြီးကို ပိတ်လိုက်၊ အပြာရောင်မီးကိုဖွင့်၊

အေး...ဟုတ်ပြီ၊ မျက်နှာကို အတည့် မထိုးနဲ့၊ တစ်ဖက်အခြမ်းကို
အရိပ်ကျအောင်ထိုးပေး၊ နောက်ကို နည်းနည်းလေးရွှေ့ဦး၊ အိုခေ...ရပြီ၊ အဲ့အတိုင်း
ထား၊ ရိုက်မယ်...”

မနက်ကိုးနာရီလောက်ကနေ စရိုက်လိုက်တဲ့ ရှူတင်ဟာ ညနေ
လေးနာရီလောက်ကျမှသာ ပြီးသွားတော့ တာဖြစ်သည်။ ဒီတော့မှ သူမက
သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာမိတော့တာ
ဖြစ်သည်။

“ဟာ...ကို၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“တစ်နာရီလောက် ရှိနေပြီ။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့
အသာထိုင်နေတာ၊ ပြီးသွားပြီ လား”

“အင်း...ပြီးပြီ”

“အိုခေ...ဒါဆို တစ်ခုခု သွားစားရအောင်လေ၊ ပြီးရင် ကိုယ်
ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ တက္ကစီဖိုး သက်သာတာပေါ့၊ ခဏစောင့်နော်”

သူမက သူ့ကို ခဏစောင့်ခိုင်းထားလိုက်ကာ ကိုယ်ယူလာသည့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို သွားသိမ်းထည့်၊ အဝတ်အစားလဲ၊ မိတ်ကပ်သမားနဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာကိုလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်လာလိုက်သည်။

“လာ...သွားရအောင်”

နှစ်ယောက်သား သူ့ကားရှိရာကို လျှောက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

ကားပေါ်ရောက်လို့ ကားစက်နှိုးမယ် လုပ်ပြီးတော့မှ သူက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ...

“ခဏ”

ဟု ဆိုပြီး သူမဆံပင်တွေကို လာကိုင်ကြည့်သည်။

“ဆံပင်တွေက စိုလို့ပါလား”

“အင်းလေ...ဆံပင်ရေစိုတာ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါင်းကို ရေစွတ်ပြီး ရိုက်ထားတာ”

“ကျွတ်...အထဲမှာကတည်းက hair dryer နဲ့ ခြောက်အောင်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ပေါ့တာပဲ၊ ဖျား ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဪ...ရိုက်ပြီးကာစတုန်းကတော့ အဲလိုလုပ်ဦးမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကို့ကိုတွေ့တော့ အကုန်လုံး မေ့သွားတာ ကိုးလို့”

“ကျွတ်...နေဦး၊ ကိုယ် သုတ်ပေးမယ်”

သူက ပြောလည်းပြော လက်ကလည်း ကားနောက်ခန်းထဲက အိတ်တစ်လုံးထဲမှာရှိသည့် တဘက်တစ် ထည်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ကိုယ်ကို သူမဘက်ကိုင်းလာရင်း သူမခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ရေခြောက်အောင် လာ

သုတ်ပေးလေတော့သည်။

“ပေးပါ...ကိုယ့်ဘာသာ သုတ်ပါမယ်”

“အသာငြိမ်နေစမ်းပါ။ ဒီက စေတနာနဲ့ သုတ်ပေးနေတာကို၊ ပြီးတော့ ပေါ့တီးပေါ့ဆနဲ့ ခေါင်းကို ခြောက် အောင်မသုတ်ရင် နှာစေးခေါင်းကိုက် ဖြစ်နေဦးမယ်”

သူမက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

“ဟင်း...သိပ်ပေါ့တာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ ဂရုမစိုက်ရင် ဘယ်သူက လာဂရုစိုက်ပေးမှာ တဲ့လဲ၊ ပြောစမ်းပါ ဦး”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လိုက်ကာ သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပုတ်ပြလိုက်ရင်းက..

“ဒီမှာလေ၊ ဒီမှာ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲဟာ...ဟီး ဟီး”

ဆိုတဲ့ သူက သဘောတကျနဲ့ ပြုံးသည်။

“ဒါမျိုးကျတော့ တတ်တယ်”

နှစ်ယောက်သား အသံထွက်သည်အထိ ရယ်လိုက်မိကြသည်။
နောက်တော့ သူက သူမဆံပင်တွေကို သူ့ စိတ်ကျေနပ်သွားသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သုတ်ပေးနေတာဖြစ်သည်။

“ကဲ...ခေါင်းကတော့ ခြောက်သလောက်ဖြစ်သွားပြီ၊
လုပ်အားခပေးတော့”

“အမ်...ပိုက်ဆံပေးရမှာလား”

“ဘယ်သူက ပိုက်ဆံတောင်းနေလို့လဲ”

“အဲဒါဆို ဘာပေးရမှာလဲ”

“ဒီမှာလေ”

ပြောရင်း ပါးတစ်ဖက်ကို ဖောင်းကားကားဖြစ်အောင် သူမဘက်ကို ထိုးပေးလာတာကြောင့် သူမက မျက်နှာ ကို တမင်ရှုံ့ပွထားလိုက်ရင်း...

“အယ်...ဈေးကလည်း ကြီးလိုက်တာ”

“ဘာလဲ...မပေးဘူးလား၊ အသာတကြည်မပေးရင် ကိုယ့်ဘာသာယူမှာနော်၊ အဲဒီ ကျတော့မှ မတန်တဆ ဖြစ်သွားမယ် ဈေးက... ဘယ်လိုလဲ၊ ပေးတော့ကွာ၊ ကြာတယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက မျက်စောင်းတစ်ချက်ကို မူနဲ့နဲ့ဟန်နဲ့ ထိုးလိုက်ရင်း သူ့ပါးကို အနမ်းတစ်ချက် ခပ်ဖွ ဖွ နမ်းမွှေးပေးလိုက်သည်။

“အဲလို အသာတကြည်ပေးလိုက်ရင် ပြီးနေတာကို၊ ဟဲ ဟဲ...အိုခေ၊ သွားရအောင်၊ ဘာစားချင်လဲ”

“ကြေးအိုးသောက်ချင်တယ်၊ YKKO နဲ့နီးတာပဲ၊ အဲဒီ ကိုပဲ သွားရအောင်လေ”

“အိုခေ”

ဒီလိုနဲ့ YKKO ကိုပဲ ထွက်လာခဲ့လိုက်ကြကာ ရောက်တော့ ကြေးအိုးနှစ်ပွဲမှာကာ ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။

“ဒီနေ့က ဘာအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်တာလဲ”

“အိမ်သုတ်ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခု အတွက်ပါ”

“အိမ်သုတ်ဆေးကုမ္ပဏီ၊ ဟင်း...သည်းလုပ်နေတဲ့ အိုက်တင်တွေနဲ့ အဲဒီ အိမ်သုတ်ဆေး နဲ့က ဘာမှတော့ မဆိုင်ဘူး ထင်တာပဲ”

“ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့၊ သူတို့က အိမ်သုတ်ဆေးဝယ်တဲ့လူတွေကို

လက်ဆောင်ပေးဖို့ calendar ထုတ် မှာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်လိုပဲရိုက်ရိုက် ပစ္စည်းနဲ့ ဆိုင်စရာမလိုဘူး၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေဖို့ပဲ လိုတာ”

“sexy မဖြစ်လွန်းဘူးလား”

သူ့စကားကြောင့် သူမက အားရပါးရ တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိတော့သည်။

“ဒါကတော့ ခေတ်ကိုက တောင်းဆိုနေတာကိုး၊ ဒီလိုလုပ်မှ ဖြစ်တော့လည်း လုပ်ရတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ်၊ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိပါတယ်၊ တအားဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်း လူမြင်လို့ မတင့် တယ်အောင်တော့ သည်းလည်းမရိုက်ပါဘူး”

“သည်းကြည့်ရတာ လည်း ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ၊ တခြားအလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပါလား”

“တခြားအလုပ်၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ သည်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ် သည်းကို အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးမယ်ကွာ၊ သည်း ဆိုင်တစ်ခုခုဖွင့်ပါလား၊ စားသောက်ဆိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖက်ရှင်ဆိုင် တစ်ခုခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖက်ရှင်ဆိုင်ပဲ ဖွင့်ပါကွာ၊ သည်းနဲ့ အဲဒါပဲလိုက်တယ်၊ သိပ်လည်း မပင်ပန်းဘူး၊ ဝန်ထမ်းတွေ ငှားထားလိုက်၊ သည်းက ပိုက်ဆံထိုင်သိမ်းနေရုံပဲ”

“ကိုက ဖွင့်ပေးမယ်ဆိုတာ သည်းကို လူတွေက ဘာပြောကြမလဲ ကိုရဲ့၊ ဒီကောင်မ စပွန်ဆာရသွားပြီ ပြော ကြမှာပေါ့၊ နဂိုကမှ ဒီလောက,က တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်ပြောချင်ကြတာ”

“ပြောပြောပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့က တစ်နေ့မှာ လက်ထပ်ကြမယ့်သူတွေပဲဟာကို၊ ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုပါဘူး”

“ယူကာမှ ယူရောပေါ့ ကိုရာ၊ မယူခင်တော့ သည်းဂရုစိုက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ အလုပ်ကို လည်း သည်းဝါသနာမပါပါဘူး၊ သည်းက ဒီအနုပညာကိုပဲ

ဝါသနာပါတာ၊ သည်း ဒါပဲလုပ်ချင်တယ်၊ တစ်နေ့မှာ ချစ်သည်းပုံဆိုတာ
မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ အောင်မြင်နေတဲ့ မင်းသမီးတစ်လက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

သူက သူမကို စိတ်ပျက်သလို အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်လာသည်။

သူ့စေတနာကို သူမ နားလည်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ သူများမေးငေါ့မှာကို
မလိုလား။ ချစ်သည်းပုံဆိုတာ ပိုက်ဆံမရှိရင်သာနေမယ်။ မာနတော့
ချမ်းသာချင်တယ် ကို။

အခန်း(၂)

အခန်းထဲမှာ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ထည့်သိုနေတုန်းမှာပဲ သူမအနားကို မေမေ ရောက်လာသည်။

“သွားတော့မလို့လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သွားတော့မယ်လေ၊ ဟိုရောက်ရင် မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေလဲ ပြင်ရဦးမှာဆိုတော့ အခု လောက်က ကြိုသွားထားမှ အဆင်ပြေမှာ”

“အေး အေး... ဂရုစိုက်လည်း သွားဦး၊ မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် တန်းပြန်လာမှာ မဟုတ်လား၊ တခြားရော ဘယ် သွားစရာ ရှိသေးလဲ”

“မရှိဘူး မေမေ၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပန်းကြဲပြီးရင် အိမ်ပဲပြန်လာခဲ့မှာ”

သူမက ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုက ပန်းကြဲပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတာမို့ ဆီဒိုးနားမှာ ပန်းသွားကြဲပေးရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ သူမက တက်သစ်စမော်ဒယ်တစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် နာမည်ရစပြုလာပြီမို့ အခုလို မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ပန်းကြဲပေးဖို့ အခုတလောမှာ ခဏ ခဏ လာလာကမ်းလှမ်း ငှားရမ်းတာဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ကားတွေတော့ သူမ မရိုက်သေးပါ။ လာရောက်ကမ်းလှမ်းကြတာ ရှိပေမယ့်လို့ လာသမျှအကုန်လုံးကလည်း မထင်မရှား ဇာတ်ရုပ် လိုမျိုး၊ ဒုတိယနေရာလိုမျိုးတွေသာ လာကြတာဆိုတော့ သူမက လာသမျှကို အကုန်ငြင်းလွှတ် နေမိတာ ဖြစ်သည်။

သူမ ဖြစ်ချင်တာက အရန်မဟုတ်။ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဖြစ်သည်။ အဲဒီ အတွက် ခေါင်းဆောင်နေရာ မဟုတ်ပါက သူမ လုံးဝမရိုက်ချင်။

ဒီလောကမှာက အရန်လိုလို၊ ဖြတ်လျှောက်လိုလို၊

ဒုတိယမင်းသမီးလိုလိုတွေနဲ့ စတင်တိုးဝင်သွားပါက အဲဒီ နေရာတွေမှာသာ
ခေါင်းကျိုးသွားတတ်တာမို့ သူမက မရိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူမက
ဝါအရမ်းနုသေးသည့် အတွက်လည်း မရိုက်ရဲသေးတာဖြစ်သည်။
ကြော်ငြာလေးတွေတော့ လေးငါးခြောက်ခုလောက် ရိုက်ထားပြီဖြစ် သည်။

ဒါပေမဲ့ သူမကိုယ်သူမ အပြည့်အဝ ယုံကြည်သည်။ တစ်နေ့မှာ
ချစ်သည်းပုံဆိုတာ အနုပညာလောကရဲ့ ဈေးကွက်ဝင် မင်းသမီး၊
လင်းလက်တောက်ပနေသည့် ငွေကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်ကိုဖြစ်လာရပါမည်။

“ဖေဖေရော နိုးပြီလား”

“အင်း.. နိုးနေပြီ၊ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ သတင်းစာဖတ်နေတယ်”

မေမေနဲ့အတူ အပြင်ထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းဘက်မှာ ဖေဖေကို
စာဖတ်နေတာ တွေ့ရသည်။ ဖေဖေက ကားအက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့်
အောက်ပိုင်းမလှုပ်နိုင်တော့တာ လေးနှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ အရင်ကတော့ ဖေဖေက
ဆောက်လုပ်ရေးတစ်ခုက အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမတို့
စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘာမှမပူပန်ခဲ့ရ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ
အခုလိုဖြစ်သွားခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ စားဝတ်နေရေးဟာ သူမနဲ့
မေမေအပေါ်ကို လုံးလုံး လျားလျား ကျရောက်သွားတော့တာဖြစ်သည်။

မေမေက မနက်ဘက်ဆို အိမ်ရှေ့မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးထွက်၊
သူမကလည်း အစကတော့ မေမေ့ကို ကူ ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ နောက်တော့
ဝါသနာပါသည့် အနုပညာဘက်ကို တိုးဝင်ကာ ပြိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ပြိုင်ရင်း
စပြိုင်သော ပြိုင်ပွဲမှာပင် miss ရခဲ့ကာ လမ်းကြောင်းပေါ်ကို အခက်အခဲ
သိပ်မရှိလိုက်ဘဲ အဆင်ပြေပြေ ရောက်လာခဲ့ တာဖြစ်သည်။

အခုတော့ နာမည်လေးက စတက်လာပြီ ဖြစ်သလို ဝင်ငွေလေးလည်း

နည်းနည်းဖြောင့် လာပြီမို့ စားဝတ်နေရေးကလည်း မပိုလျှံဘူးဆိုရင်တောင်
မပူပန်ရတော့ချေ။ အဲဒီ အတွက် မေမေ့ကို မုန့်ဟင်းခါးမရောင်းတော့ဖို့ တား ပေမယ့်
မေမေကတော့ မရချေ။ ထိုင်နေမယ့်အတူတူ ဝင်ငွေလေးရတာ ပေါ့ဆိုကာ
မုန့်ဟင်းခါးကို ဆက်ရောင်းမြဲ ပင်ဖြစ်သည်။

အခုလည်း မေမေက အိမ်ရှေ့မှာ
မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထွက်နေရင်းတန်းလန်းနဲ့ လူရှင်းတုန်းမှာ အိမ်ထဲခဏပြန်
ဝင်လာတာ ဖြစ်ပါသည်။

“မောနင်း ဖေဖေ”

“မောနင်း သမီး၊ ဒီနေ့လည်း ရှူတင်သွားရမှာလား၊ ငါ့သမီးကြည့်ရတာ
လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြေးလွှားနေရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာကွယ်၊
ဖေဖေတို့အတွက်နဲ့ ငါ့သမီးလည်း တော်တော် ဒုက္ခများနေပြီ”

“မဟုတ်တာ ဖေဖေရယ်၊ သမီးက အခုလို လုပ်ကျွေးခွင့်ရတာ ကိုပဲ
ပျော်နေတာပါ၊ ပြီးတော့ ဒီအလုပ်က လည်း သမီးဝါသနာပါလို့ကို လုပ်တဲ့အလုပ်ပဲ
ဆိုတော့ မပင်ပန်းပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေ ဘာစားချင်လဲဟင်၊ သမီးက
ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ဆိုပြန်လာမှာ၊ ဖေဖေ စားချင်တာရှိရင် မှာလိုက်၊ သမီး
အပြန်ကျဝယ်လာခဲ့ပေးမယ်၊ ဖေ ဖေ ဘာစားမလဲ”

“ဘာမှ မစားချင်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးဝယ်ထားတဲ့ မုန့်တွေ၊
သစ်သီးတွေတောင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဒီအတိုင်းကြီး၊ ဘာမှမဝယ်ခဲ့နဲ့၊
သမီးသွားမယ့်လမ်းသာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွား”

“မေမေရော ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ သွား သွား..
.တော်ကြာနောက်ကျနေဦးမယ်၊ မေမေလည်း ဆိုင်ပြန်ထိုင်လိုက် ဦးမယ်၊ ဟိုမှာ
ဝယ်သူလာနေပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို မေမေက ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်ကာ ဝယ်သူလာနေတာမို့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဆီ လျှောက်သွားသဖြင့် သူမလည်း နောက်က ထွက်လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့အရောက်မှာတော့ မုန့်ဟင်းခါး လာစားသည့် ရပ်ကွက်ထဲမှ အန်တီခင်မာက ပြုံးကြည့်လာကာ...

“ဟော...မင်းသမီးပေါက်စ၊ ရှူတင်သွားတော့မလို့လား၊ တစ်နေ့တခြား ပိုပိုလှလာတယ် နော်”

“အဟင်းဟင်း...ကျေးဇူး အန်တီ၊ မေမေရေ...အန်တီကို များများလေး ပိုထည့်ပေးလိုက်ပါဦး၊ သမီးကို မြှောက်နေတယ်”

သုံးယောက်သား ပွဲကျသွားတော့သည်။ သူမတို့နေတာက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့အစွန်အဖျား ရပ်ကွက်လေးတစ်ခု မှာမို့ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ကာ အိမ်နီးနားချင်း ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေကလည်း အားလုံးပွင့်လင်းဖော်ရွေကြလေသည်။

သူမက လမ်းထိပ်ထိ လမ်းလျှောက်ကာ တက္ကစီငှားရမှာမို့ စကားကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ ဖြတ်ခဲ့လိုက်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အဲဒီ လို လျှောက်လာခဲ့ရင်းက နောက်ဘက်ဆီကို တစ်ချက်လှည့်အကြည့်မှာတော့ ဘဝသမား မင်းသမီးပေါက်စတစ်ယောက်ရဲ့ ဘာပကာသနမှ မရှိသည့် သုံးပင်ပတ်လည် တိုက်အိမ်ပုပုလေးက သူမကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေသည့်အလား။

ဒေါ်ဒေါ်နန်းမြတ်က မြို့ထဲဘက်ကိုလာရင်းနဲ့ သားဖြစ်သူရဲ့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းနဲ့လည်း နီးနေလေရာ သားဖြစ်သူ ဘာတွေများလုပ်နေပါလိမ့်ဆိုတာကို သိချင်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီဘက်ကို

လှည့်ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီကို ရောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ
အရင်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာ က အုပ်စုဖွဲ့ကာ ဘာကိုမှန်းမသိ သဲကြီးမဲကြီး
ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော သားဖြစ်သူရဲ့ ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးအချို့နှင့်
ကောင်ကလေးအချို့ကိုဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူမကိုမြင်သွားတော့ ချိုသာစွာ
ပြုံးပြလာရင်း...

“အန်တီ ဆရာ့ဆီ လာတာလား၊ ဆရာမရှိဘူးရှင်၊
လေလံပွဲတစ်ခုကိုသွားတယ်၊ အကြောင်းရှိလို့လားရှင်၊
သမီးဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးရမလား”

သူမကိုမြင်တော့မှ ရုံးစု ရုံးစု ဖြစ်နေကျသူအချို့
နည်းနည်းရဲသွားကြသည်။

“ဪ...ဟုတ်လား၊ နေနေ...သမီး ရတယ်၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊
အန်တီက ဒီနားလေး ကိစ္စရှိလို့ လာရင်း လမ်းကြိုတာနဲ့ဝင်လာလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့
ဘာတွေများ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကြည့်နေကြတာတုန်း”

“ဪ...အဟင်း...မော်ဒယ်ချစ်သည်းပုံရဲ့ ပိုစတာပါ အန်တီ၊ ၂၀၁၅
အတွက် ထွက်တာလေ၊ အဲဒါ ဝယ်လာတာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ၊ ဒီမှာလေ အန်တီ
မလှဘူးလား”

ကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆို ပြက္ခဒိန်ကို သူမရှေ့ယူလာကာ
ထောင်ပြသည်။ ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာ ဝေါလ်ရှိတချို့မှာတော့ မြင်ဖူးသလိုလိုပါပင်။
ဒါပေမဲ့ ဇေဇေဝါပါပဲ။ ပြီးတော့ ခုခေတ်မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေ
အားလုံးလိုလိုကလည်း အကုန်လုံးဟာ စက်ရုံတစ်ခုတည်းက ထုတ်လိုက်သည့်
အရုပ်မတွေလို ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ရုပ်ကလေးတွေကလည်း ဆင်တူယိုးမှား
လေးတွေ မဟုတ်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ အခုပုံကတော့ သူမမျက်လုံးထဲမှာ သိပ်သဘောမတွေ့လှချေ။
မော်ဒယ်မလေး ဝတ်ထားတာက ရင်ပြတ် ပေါင်ပြတ်နှင့်ဖြစ်ကာ အနည်းငယ်
ခါးကော့ထားသည့် ကိုယ်နေဟန် ထားကြောင့် ချက်ကလည်း ပေါ်နေပြန်
ပါသေးသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာပေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဟဟလုပ်ကာ
ကြည့်နေသည့် အကြည့်ကလည်း သူမမျက် လုံးထဲမှာ အမြင်ရိုင်းနေ၏ ။ ဒါကြောင့်
သူမက အကြည့်ကို ပြက္ခဒိန်ဆီကနေ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြန်ခွာလိုက်ရင်း...

“လှတော့ လှပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက တစ်ဆိတ် sexy
ဖြစ်လွန်းသလားလို့”

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒါက နည်းနည်းယဉ်တာ အန်တီရဲ့၊ တချို့ပုံတွေသာ
မြင်လိုက်ရင် အန်တီမူးလဲသွားလိမ့် မယ်...အဟင်း”

ကောင်မလေးစကားအဆုံး ရောယောင်ကာပြုံးလိုက်မိပေမယ့်
စိတ်ထဲမှာတော့ အောင့်သက်သက်ရယ်ပါ။ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေ အများစုဟာ
တကယ့်ကိုပဲ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု အမွေကို မြောင်းထဲလွှင့်ပစ်လိုက်ကြပြီလား။
“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အယဉ်ကျေးဆုံးနိုင်ငံဟာ မြန်မာပြည် ပါ” ဆိုတဲ့ စကားကရော
စာထဲမှာ၊ စကားထဲမှာပဲ ရှိတော့တဲ့ အရာတစ်ခုများဖြစ်နေပြီလား။ ပြီးတော့
ကိုယ့်သားသာ ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးနှင့်တွေ့ကာ ဖြစ်သွားကြပါက ရင်ကျိုး
ရချည်ရဲ့။

“ကဲ...သားလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ အန်တီလည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွယ်၊
သားပြန်လာရင်သာ အန်တီဝင် သွားတယ်လို့ ပြောပေး၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီ”

ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကိုယ်တွေသည်လည်း
မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဆိုပြီး ဟိုးရှေးပဒေသရာဇ်ခေတ် တွေတုန်းကလို
ရှေးရိုးစွဲယဉ်ကျေးမှုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရှိလှတော့ဘဲ ခေတ်နှင့်အညီ

တွေးခေါ်နေထိုင် ပြောဆို နေဖြစ်ပေမယ့် ခေတ်တော့ မလွန်စေရ။
မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာကိုတော့ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲတမ်း
ဖက်တွယ်မွေးမြူထားကာ သေသည်အထိ စောင့်ထိန်းသွားမှာ ဖြစ်ပါသည်။

လုပ်ငန်းက အရေးကြီးနေသော ကာလမို့ ရုံးဆင်းချိန်မှာ
အောက်လက်ငယ်သား အချို့ကိုသာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ရာထူးကြီးသော
ဝန်ထမ်းများကို အိုတီခေါ်ကာ အစည်းအဝေး လုပ်နေခဲ့တာက
ညနေခြောက်နာရီလောက် မှာမှ ပြီးသွားလေတော့သည်။

စကားအတော်ပြောလိုက်ရတာ မို့ အာခေါင်တွေ ခြောက်နေသည့်သူက
ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေကို ရင်ထဲအေး သွားသည့်အထိ မော့သောက်ပြီးလိုက်တော့မှ
လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့် ရင်း စိတ်ကချစ်သူလေးဆီကို
ရောက်သွားရလေသည်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် သူမ အိမ်ပြန်ရောက် နေပြီပဲလား၊
ဒါမှမဟုတ် ရှူတင်တစ်ခုခုမှာပဲ ရှိနေ သေးသည်လား။

သူက စိတ်ထဲမှာ သူမကို အရမ်းပဲတွေ့မြင်ချင်စိတ်
ပြင်းပြနေသည်ဖြစ်ရာ အတွေးကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူမဆီကို
ဖုန်းခေါ်လိုက်လေသည်။ ဖုန်းက ချက်ချင်းပဲ ဝင်သွားကာ နှစ်ချက်လောက်မြည်အပြီး
မှာတော့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ချစ်ရသူ၏ အသံချို့ချို့လေးက
ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဟယ်လို...”

“သည်းလား...၊ သည်း အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ကိုယ်က အခုမှ
အလုပ်ပြီးတာ၊ အဲဒါသည်းအားရင် ဒီည အတူတူ ညစာစားရအောင်လေ၊ ကိုယ်

ဘယ်ကိုလာခေါ်ပေးရမလဲ”

“ဪ...ဆောရီးပဲ ကိုရာ၊ သည်းက အခုအသိတစ်ယောက်ရဲ့
မွေးနေ့ဒင်နာကို ရောက်နေတာ၊ မော်ဒယ် သစ်ခက်လေ၊ ကို သိတယ်မလား၊
သူ့မွေးနေ့”

“ဪ...အဲလိုလား၊ ဒါဆို အပြန်နောက်ကျမှာပေါ့၊
ကိုယ်လာကြိုပေးရမလား၊ ဘယ်ကိုလာရမလဲ ပြော”

“ရတယ် ကို၊ လာမနေနဲ့တော့၊ အပြန်လည်း သစ်ခက်အိမ်က ကားနဲ့
လိုက်ပို့မယ်တဲ့၊ မွေးနေ့ကလည်း သစ်ခက်အိမ်မှာပဲလုပ်တာ၊ ကိုလည်း အခုမှ
အလုပ်ပြီးတာဆိုတော့ ပင်ပန်းနေမှာ ပေါ့၊ သည်း ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး၊ ပြန်
လိုက်တော့နော်”

“ဟာကွာ...ကိုယ်က အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ”

“ကိုကလည်း ပိုပြီ၊ နောက်နေ့တွေ တွေ့လို့ရတာ ပဲဟာ၊ ဒီညတော့
ဘယ်လိုမှကို မဖြစ်လို့ပါ ကိုရယ်၊ နော်...ပြန်လိုက်တော့နော်...ဆောရီး ဆောရီး”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် နေ့ဘက်ရော”

“မနက်ဖြန်လား၊ ဪ...မနက်ဖြန်လည်း မအားဘူး ကိုရဲ့၊
မနက်ဖြန်က သန်လျင်ဘက်ကို ကြော်ငြာ သွားရိုက်ရမယ်”

“ဟာကွာ...မြန်မာပြည်မှာ မော်ဒယ်တွေ မင်းသမီးတွေ
ဒီလောက်တောင်ပဲ ရှားနေသလား မသိဘူး၊ အခု တလော သူတို့တွေ
ကိုယ့်ချစ်သူကိုချည်း လာလာငှားနေကြသလိုပဲ”

သူ့စကားအဆုံး သူမက သဘောတကျ အော်ရယ်နေတော့သည်။
ပြီးတော့မှ...

“အဟင်းဟင်း...ကိုရယ်၊ သည်းကတော့ အဲဒါကိုပဲ ပျော်နေတာ၊

ဒီလိုဖြစ်လာအောင် သည်းဘက်က ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာလည်း
ကိုသိရဲ့သားနဲ့၊ အခုလို နေရာလေး ပေးလာတုန်းမှာ သည်းဘက်က
နှစ်ဆပိုကြိုးစားပြမှ သည်းလိုချင်တဲ့နေရာကို ရောက်မှာပေါ့၊ ကိုရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ပြီးရောကွာ...ပြီးရော၊ ဒါဆိုလည်း အားတဲ့အချိန်လေးတော့ ကိုယ့်ကို
လှမ်းလက်တို့ဦး သိလား၊ ကိုယ့် ချစ်သူကို တွေ့ရမယ့်အရေးကလည်း
အိမ်ဖြူတော်သမ္မတကို တွေ့ရမှာထက်တောင် ပိုခက်နေရတယ်လို့၊ စိတ်ညစ် စရာ”

သူမနဲ့ ဖုန်းပြောအပြီးမှာတော့ သူက သိမ်းဆည်းစရာရှိတာကို
သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးနောက် အိမ်ကိုပဲ တန်း ပြန်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေလျက်သား။

“ဟော...သား ပြန်လာပြီ၊ မေမေက ထမင်းတောင်မစားသေးဘူး၊
သားနဲ့အတူစားဖို့ စောင့်နေတာ”

“စားနှင့်လိုက်ပြီးရော မေမေရယ်၊ မေမေ ဆာနေမှာပေါ့”

“မေမေက သားနဲ့မှ အတူစားချင်တာကိုးကွယ့်”

“အိုခေ...အိုခေ...ခဏလေးနော်၊ သား အဝတ်အစားလဲပြီး
ပြန်ဆင်းလာခဲ့လိုက်မယ်၊ မေမေ ထမင်းစား ခန်းကပဲ စောင့်နေလိုက်နော်”

နောက်တော့ သူက အပေါ်ထပ်ကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ တက်လာခဲ့လိုက်သည်။
သည်းနှင့် ညစာမစားဖြစ်လိုက် တာကတောင် ခပ်ကောင်းကောင်း
ဖြစ်သွားသလိုပါပင်။ နို့မို့ဆို မေမေ စောင့်နေတာ အလကားဖြစ်သွားရတော့ မည်
မဟုတ်ပါလား။

အခန်း(၃)

ဒီနေ့က သန်လျင်ဘက်ကို ကြော်ငြာသွားရိုက်ရမှာဖြစ်ပြီး

ရှူတင်ကားလာမှာကို ကိုးနာရီလောက်မှ လမ်း ထိပ်က ထွက်စောင့်နေရမှာမို့ သူမက မနက်ပိုင်းမှာ မေမေ့မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ထွက်တာကို ပိုင်းကူလုပ်ပေးနေလိုက် သည်။

စားပြီးသားပန်းကန်တွေ ထိုင်ဆေးနေတာကို မေမေက
မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ထားလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ မေမေ့ဘာသာ လုပ်ပါ့မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ
ရှူတင်သွားဖို့ ပြင်မှာကို ပြင်ချေပါ”

“ဘာမှ ပြင်စရာမလိုတော့ပါဘူး မေမေရယ်၊ ညကတည်းက
လိုအပ်တာတွေ အကုန်ထည့်ထားပြီးပြီ၊ ပြီး တော့ ရှူတင်ကားကလည်း
ကိုးနာရီလောက်မှ လာမှာပါ”

မေမေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူမကို
လွှတ်ပေးထားလိုက်လေတော့သည်။ သူမကလည်း ရှစ်နာရီခွဲ လောက်အထိ
မေမေ့ဆိုင်လေးမှာ ပန်းကန်ဆေးလိုက်၊ ပိုက်ဆံအမ်းပေးလိုက်၊ မေမေ
အိမ်ထဲခဏပြန်ဝင်သွားသခိုက် ဝယ်သူလာရင် ကိုယ်တိုင်မုန့်ပြင်ပေးလိုက်နှင့်
လုပ်နေပြီးတော့မှ ရှူတင်အတွက် လိုအပ်မယ့် အဝတ်အစားတွေ
ပစ္စည်းပစ္စယတွေသိမ်းစုထည့်ထားတဲ့ နှစ်ဖက်ကိုင် ပါ ပလတ်စတစ်ကော်ပုံးကြီးကို
သယ်မကာ လမ်းထိပ် ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့တာ ဖြစ်သည်။

လမ်းထိပ်ဆိုတာကလည်း နှစ်ဆစ်ချိုးရတာ ဖြစ်သည်။ သူမတို့နေတဲ့
လမ်းထဲကနေ ရပ်ကွက်မိန်းလမ်းပေါ်ကို ချိုးချလိုက်ရတာ က တစ်ခါ၊ အဲဒီ ကနေမှ

ကားလမ်းမကြီးပေါ်ကိုရောက်ဖို့ တစ်ဆင့်ထပ်သွားသေးတာပါ။

သူမ စောင့်ရမှာက အဲဒီ ကားလမ်းမကြီးထိပ်ကို သွားစောင့်နေရမှာ။
ပြီးတော့ သူမတို့နေတဲ့ နေရာကလည်း အစွန်အဖျားရပ်ကွက်တစ်ခုဆိုတော့ ကာ
ရန်ကုန်မြို့ထဲလို လမ်းတွေက ကောင်းတာမဟုတ်။ ရပ်ကွက်လမ်းဆို
သည့်အတိုင်းပင် ချိုင့်တွေ၊ ခွက်တွေနှင့် ဘယ်ကာလဆီက ခင်းထားမှန်းမသိတော့ဘဲ
မပြင်တာကြာပြီဖြစ်သည့် ယ ခင်က ကျောက်ခင်းလမ်း(ထင်ရသည်)က အခုတော့
ခဲတွေထောင်ထကာ နမော်နမော့များ လမ်းလျှောက်သွားလို့ ကတော့ ဆယ်လှမ်း
မပြည့်ခင်မှာပင် မှောက်မလဲပါက ပြောချင်တိုင်းပြော။ လမ်းက အဲဒီ လို
ဆိုးပါတယ်ဆို၊ ညဉ့်ဦး ပိုင်းဘက်ဆီက အနည်းငယ် ရွာထားသည့်မိုးကြောင့်
တစ်လမ်းလုံးဟာ ချိုင့်ခွက်မှန်သမျှ ရေတွေဝင်နေပြီး ကိုယ်အနားကများ
စက်ဘီးတစ်စီး၊ ဒါမှမဟုတ် ကားတစ်စီးလောက် ကပ်မောင်းသွားပါက
ရေစင်မှာစိုးလို့ရှောင်ရတာ အမောရယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ စည်းကမ်း
ရှိကြပါသည်။ ဘယ်စက်ဘီး ဘယ်ကားကမှ ဒီလမ်းထဲရောက်ရင်
ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မမောင်းကြဘဲ ဘီးလိမ့်ရုံမျှ ထိန်းမောင်းကြတာက
ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နေထိုင်သူတိုင်း၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲကို ဝင်ရောက်လာသူတိုင်း အလိုလို
လိုက်နာကျင့်သုံးတတ်ကြသော ယဉ်ကျေးမှု တစ်ခုဟုပင် ဆိုရပါတော့မည်။

သူမက အတွေးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာရင်း သူမတို့လမ်းထဲက
အထွက်မှာတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးချေ။ ကားလမ်းမထိပ်ကိုရောက်တော့မှ
ပြဿနာက စတော့တာဖြစ်သည်။

သူမလည်း ကားလမ်းမထိပ်ကိုအရောက်၊
လင်ခရူဆာကားတစ်စီးကလည်း လမ်းထဲဘက် ကို ရုတ်တရက်
ချိုးကွေ့ဝင်အလာ(မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးကွေ့ဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့မကြည့်
နောက်မကြည့်၊ ဘေးမကြည့်နဲ့ ထင် သလို ချိုးကွေ့ဝင်လာတာ) ကွက်တိပင်။

“ဟာ...”

လမ်းမပေါ်မှာရှိတဲ့ ရေတွေက သူမဆီကို ဖြန်းခနဲ

ခုန်တက်လာတော့သည်။ မျက်နှာ အပါအဝင် လူတစ်ကိုယ်လုံးရော၊ လက်ထဲမှာ
မထားသည့် ပလတ်စတစ်ပုံးကြီးရော၊ လွယ်ထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်မှာရောက
ဗွက်ရေတွေ မြင်မကောင်းအောင် ပေကျံသွားသည်။ စိတ်က ထောင်းခနဲ
ဖြစ်သွားကာ မောင်းသွားသည့်ကားကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ကားက
လုံးဝကိုမရပ်ချေ။ တန်းတန်းမတ်မတ်ကို ဆက်ပြီးမောင်းသွားတော့တာဖြစ် သည်။
သူမ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကို မသိတာပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရေးမစိုက်တာပဲလား။ ဒါပေမဲ့
သူမစိတ်ကလည်း အနည်းငယ်တိုနေသည်ဖြစ်ရာ သူမက အဲဒီ
ကားပေါ်ကလူ(ဘယ်နှယောက်လဲတော့မသိ)ဟာ ကိုယ့်ကို ဂရုကိုမစိုက်ဘဲ
ထားခဲ့တာဟု ယူဆလိုက်မိကာ တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း
ခေါက်လိုက်မိသည်။

အဲဒီ နောက်မှာတော့ သူမက ထိုကားနောက်ကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ
လျှောက်လာခဲ့လိုက် တာဖြစ်သည်။ လောစရာတော့ မလိုပါ။ အဲဒီ ကားဟာ
တစ်ဖက်လမ်းထိပ်ကနေ ဘယ်လိုမှ ထွက်သွားလို့မရ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီလမ်းရဲ့
တစ်ဖက်ထိပ်ဟာ ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သား အပေါင်းတို့ရဲ့ အမှိုက်စွန့်ပစ်ရာနေရာ
အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ ပင်ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ အဲဒီ ကားကို
နောက်ကလိုက်မမီလည်း သင်းက ပြန်လှည့်လာရဦးမည်မို့ ရှေ့ကပိတ်ရပ်ကာ
တားထားလိုက်ရုံပင်ဖြစ်သည်။

ဟင်း...တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

အိမ်မှာ အကူလုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က

ဒီရပ်ကွက်လေးထဲမှာ နေတာဖြစ်ပြီး ခုတလော မ လာလို့ နေများမကောင်းတာလား၊

အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ခုပဲ ရှိလို့လားဆိုတာကို သိရအောင်လာတာဖြစ် သည်။

သူက ဖုန်းလေးတောင် မဆက်ဘဲ ပျောက်နေတာဖြစ်ပြီး
ကိုယ်တွေအိမ်မှာလည်း အလုပ်လုပ်လာတာ ကြာပြီဆိုတော့
အိမ်သားတစ်ပိုင်းတောင် ဖြစ်နေတာမို့ စိတ်ပူပြီး လိုက်လာတာဖြစ်သည်။

ရပ်ကွက်ထဲကို ဝင်လိုက်ပြီဆိုကတည်းက လမ်းတွေက ချိုင့်ခွက်တွေ၊
ရွံ့ဗွက်တွေနဲ့ ဖြစ်တာကြောင့် ရပ်ကွက်လမ်းထဲကို ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ
မောင်းသလိုမျိုးနဲ့ ဦးခနဲ မောင်းကွေ့လိုက်သည့် ဒရိုင်ဘာဦးအေးကိုတောင်
ဖြည်းဖြည်းမောင်းဖို့ ပြောလိုက်ရသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ ဟိုကိုရောက်သွားတော့ အိမ်တံခါးကြီးက ပိတ်ထားတာမို့
ဘေးနားမှာ စုံစမ်းကြည့်တော့ နေမ ကောင်းလို့ ဆေးရုံတက်နေရတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ
ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲမေးကာ ဆေးရုံကိုပဲ လိုက်သွားဖို့ကားကိုပြန်လှည့်
လာလိုက်ကြတာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေရာ အရောက်မှာတော့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူမတို့ကားရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လာတာကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟေ့ . . .ဘာလုပ်နေတာလဲ ကားရှေ့မှာ သေချင်လို့လား”

ဦးအေးက ခေါင်းထွက်ပြီး အော်လိုက်တာကြောင့် ဒေါ်ဒေဝီနန်းမြတ်က
ဦးအေးဘက် တစ်ချက်ဟန့်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဟာ . . .စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ ဦးအေးကလည်း”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့၊ ဟိုမှာကြည့်ဦး၊ ဟေ့ . . .ဖယ်လေကွာ”

ကောင်မလေးက မဖယ်။ ကားရှေ့မှာပဲ ပုံးကြီးတစ်ပုံးကို ကိုင်ကာ
ပေရပ်နေလေတော့ ဦးအေးက ဆင်း သွားသလို ဒေါ်ဒေဝီနန်းမြတ်ပါ
ဆင်းလိုက်သွားရသည်။

“ဟေ့ ကလေးမ...နားမကြားဘူးလား၊ ကားရှေ့မှာ
ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရပ်နေတာလေ၊ ရှင်တို့မျက်လုံးတွေ ကန်းနေလား၊
ဒီမှာ ကြည့်ဦး၊ ရှင်တို့ ကားကိုလူလိုမ မောင်းလို့ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ဗွက်တွေစင်ပြီး
ရစရာမရှိအောင် ဖြစ်သွားတာ၊ ဒါကိုတောင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင် ပြီးတော့လည်း
မောင်းသွားသေးတယ်၊ လူကိုလည်း ဟိန်းလား ဟောက်လားနဲ့”

ကောင်မလေးစကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ဒေဝီနန်းမြတ်က ကောင်မလေးကို
သေချာကြည့်မိတော့ သည်။ မျက်နှာ တွေမှာရော။ ခန္ဓာကိုယ်မှာရော၊ လက်ထဲမှာ
မထားပြီး ဘာတွေထည့်ထားမှန်း မသိသည့် ပုံးကြီးမှာရောက ဗွက်ရေ တွေစိုရွဲကာ
ညစ်ပတ်ပေရနေတော့သည်။

“ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်တုန်းကမှာလဲ၊ အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ရှင်တို့
ဟိုလမ်းထိပ်မှာ ရှင်တို့ဒီဘက်ထဲကို ကွေ့ ဝင်လာတော့လေ”

ဒေါ်ဒေဝီနန်းမြတ်က အခြေအနေကို ချက်ချင်းပဲ
သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ ဒီလမ်းထဲ ချိုးကွေ့ဝင်တုန်းက
လမ်းဘေးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရပ်နေတာကို တော့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ တွေ့
လိုက်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့
သေချာမကြည့်လိုက်မိ။ ပြီးတော့ အခုလိုကြီး ဖြစ်သွားမှန်းလည်း
မထင်လိုက်ဘူးလေ။

“ရပြီ...ဦးအေး၊ ရှင် ကားထဲပြန်သွားတော့...သွား”

အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်သွားသည့် ဒေါ်ဒေဝီနန်းမြတ်က
ဦးအေးကို ကားထဲပြန်သွားခိုင်း လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ကောင်မလေးကို တစ်ချက်
မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်လိုက်မိသည်။ ကောင်မလေးမျက်လုံးတွေက

စူးရဲတောက်ပနေကာ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေတာဟာ လူကြီးသူမတစ်ယောက်
ဆိုတာကိုရော ထည့်တွက်ရဲ့ လားမသိပါ။

လူကြီးသူမတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေတာဟာ
ဒီလိုမျက်လုံးမျိုးတွေတဲ့လား။ ပြီးတော့ သူမမျက်နှာပေး။ မဟုတ်ဘူး..
မျက်နှာပေးဆိုတာထက် မျက်နှာကို စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသလို ပါပင်။
ဘယ်နေရာမှာများ မြင်ဖူးတာပါ လိမ့်။

“ဟို.. .သမီးရယ်၊ အန်တီတို့ တကယ်မသိလိုက်လို့ပါ၊ အန်တီ
တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ သမီး ကျေနပ် အောင် အန်တီဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဟို..
သမီး အဝတ်အစားတွေအတွက် အန်တီ ပြန်လျော်.. .”

စကားမဆုံးလိုက်သေး။ ကောင်မလေးက ပက်ခနဲ
ပြန်ပြောလာပြန်သည်။

“ရှင်.. .ငွေစကား မပြောနဲ့၊ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊
လူမဆန်ဘူး ကျောတယ်လို့ ထင်လို့ လိုက်လာတာ”

ဒေါ်ဒေါ်နန်းမြတ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အတော့်ကိုပဲ နင်သွားရသည်။
ကောင်မလေးရဲ့ လေသံတွေက လူကြီးသူမ တစ်ယောက်ကို ပြောနေတာနဲ့ကို မတူ။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှတော့ မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။ လောလောဆယ်မှာ
ကိုယ့်ဘက်က လွန်သလို ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ကောင်မလေးကျေနပ်သွားအောင်
ဖြေရှင်းဖို့ကသာ အဓိကမဟုတ် လား။

“ဒါဆို အန်တီ သမီးကျေနပ်အောင် ဘာများလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရပြီ.. .လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ ရှင်တို့အမှားကိုသိရင် နောက်
ဆင်ခြင်အောင် လာပြောပြတာ”

ပြောပြီး ကောင်မလေးက ချာခနဲနေအောင် လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ဒေါ်ဒေါ်နန်းမြတ်မှာတော့ ကားပေါ်ကို အောင့်သက်သက်နဲ့ပဲ
ပြန်တက်လာခဲ့လိုက်သည်။ တစ်လမ်းလုံး ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာပေးနဲ့ လေသံတွေ၊
အကြည့်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်လို့ စဉ်းစား
နေမိသော်လည်း စဉ်းစားလို့မရ။

ဒါပေမဲ့ ကုန်တိုက်တစ်ခုရှေ့ကအဖြတ် ချိတ်ဆွဲထားသည့်
ပိုစတာကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက် တော့မှ အာရုံက
လင်းခနဲဖြစ်သွားရတော့တာဖြစ်သည်။

“ဪ...ဟိုတစ်ယောက်”

မော်ဒယ်ကောင်မလေး။

မိတ်ကပ်ပါတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မိတ်ကပ်လိမ်းမထားတဲ့ မျက်နှာက
နည်းနည်းကွဲနေတော့ ချက်ချင်း စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်သွားတာ။ သူက အဲဒီ
ရပ်ကွက်မှာ နေတာလား။ ဘယ်သူ...နာမည်က။ လူကိုသိလိုက်ပေမယ့် နာမည်က
စဉ်း စားလို့မရ။

ဪ...သိပြီ။ ချစ်သည်းပုံ။

တစ်ကိုယ်လုံး ဗွက်တွေပေကျကာ ကော်ပုံးကြီးမ၊ရင်း ပြန်ရောက်လာတဲ့
သူမကိုမြင်တော့ မေမေက မျက် လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ကြည့်လာကာ...

“ဟဲ့...သမီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
ပေကျလို့ပါလား၊ လဲလာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ ကားတစ်စီးကြောင့်ပါ။

စိတ်တိုလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ရှု တင်ကားက လာတော့မယ်”

သူမက ပြောလည်းပြော အိမ်ထဲဘက်ကိုလည်း
ခပ်မြန်မြန်ပြန်ဝင်သွားလိုက်သည်။ သန့်ရှင်းရေး မြန်မြန် လုပ်ရဦးမည်။
ညှို့ခန်းထဲရောက်တော့ ဖေဖေက မေးပြန်သည်။

“ဟာ. . .သမီး၊ ဘာမေ့နေခဲ့လို့လဲ၊ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဗွက်တွေနဲ့
လဲလာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ ကားတစ်စီးကြောင့် စင်ကုန်တာ၊ လမ်းထဲကို
ကားမောင်း ဝင်လာတာ လူလိုမှ မောင်းဝင်မလာတာ၊ လူလိုမသိဘူး ထင်ပါရဲ့”

သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရင်းကနေ မျက်လုံးထဲမှာ
စောစောကလူနှစ်ယောက်ကို ပြန်မြင်ယောင် မိတော့ ဒေါသက
ပိုထွက်လာပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာတော့ ထွက်မနေနိုင်။ လူရော၊ ပုံးရော၊
ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပါ သန့်ရှင်းရေး မြန်မြန်လုပ်၊ အဝတ်အစားလဲကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့
လိုက်သည်။

“ဖေဖေ. . .သမီး ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး. . .သမီး၊ ဒီတစ်ခါလည်း သတိထားသွားဦး၊ ကားလာရင်
ဝေးဝေးကရှောင်”

“အဟင်း. . .ဟုတ်ကဲ့. . .”

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့လည်း ဝယ်သူလာလို့ မုန့်ဟင်းခါးပြင်ပေးနေတဲ့
မေမေ့ကို. . .

“သမီး သွားပြီ. . .မေမေ”

လောက်သာ ပြောခဲ့လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

လမ်းထိပ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ရှုတင်ကားက ရောက်နေပြီ။

သူမကိုမြင်တော့ ကားပေါ်က ကောင်လေး တစ်ယောက်က ပြေးဆင်းလာကာ သူမဆီကပုံးကို လာကူသယ်ပေးသည်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ရပ်ထားသည့် ရှူတင်ကားဆီကို ခပ်သွက်သွက်ပဲ လျှောက်သွား လိုက်ကြတော့သည်။

သန်လျင်ဘက်က ရှူတင်က မှောင်မယ်ထင်သော်လည်း ထင်ထားတာထက် အများကြီးပိုကာ စောစော brake လိုက်တာမို့ သူမက ကိုကို သတိရသွားကာ ဖုန်းခေါ်လိုက်လေသည်။ ကိုက ဖုန်းကိုတစ်ချက်သာ မြည်ရ သေးခင်မှာပင် တန်းကိုင်လာလေ သည်။

“ဝါး...ဖုန်းကို တန်းကိုင်တယ်ရော”

“ဒါပေါ့၊ မျှော်နေတာကိုးကွ၊ ပြော...ဘာကိတ်”

“ဒီနေ့ ရှူတင်က ပြီးသွားပြီလေ၊ အဲဒါသန်လျင်က ပြန်လာနေပြီ၊ တွေ့များ တွေ့ချင်မလား လို့၊ လှမ်းမေးတာ...အဟင်း”

“ဘယ်လိုများ ပြောပါလိမ့်၊ မနေ့ကတည်းက မျက်နှာတော်ကို မော်ဖူးချင်နေတာ”

“ဒါဆို တွေ့နေကျ YKKO ကိုပဲ လာခဲ့လိုက်လေ၊ သည်း အဲဒီ ကစောင့်နေမယ်၊ ကို ကြိုရောက်နေရင်လည်း စောင့်နေပေး”

“အိုခေ”

သူ ဖုန်းကျသွားသည်နှင့် သူမက ရှူတင်ကားဒရိုင်ဘာအား ကိုယ်ဆင်းမည့်နေရာကို ကြိုပြောထားလိုက် သည်။

ချိန်းထားတဲ့ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ချစ်ဖို့ကောင်းလွန်းသည့် ကိုက

သူမထက်အရင်ကိုပဲ ကြိုရောက်နေတာ ဖြစ်သည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ကို”

သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်ရင်း မေးဖြစ်တော့ သူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်းက...

“ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ရှိပြီ၊ သည်းအတွက်ပါ ကြေးအိုးကြိုမှာထားတယ်”

“အဲလို အလိုက်သိလို့ ချစ်တာ ကို့ကို၊ သည်းလည်း ဗိုက်ဆာနေတာ”

သူမ စကားအဆုံးမှာပင် ကြေးအိုးပူပူလောင်လောင်များက သူမတို့စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ သူ့ရော၊ သူမရောက ကြေးအိုးသရဲတွေမို့ များသောအားဖြင့်ကတော့ ဒီဆိုင်မှာသာဆုံကာ ကြေးအိုးသောက် ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြတာ များပါသည်။

“ပြောတော့ ဒီနေ့ည မိုးချုပ်မယ်ဆို ရှူတင်က”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးက ဒီညပွဲတက်စရာရှိလို့ဆိုပြီး စောစော သိမ်းလိုက်တာနဲ့ စိတ်က ကို့ဆီကို ချက်ချင်းရောက်သွားပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်တာ”

“ဒီနေ့ ရိုက်ရတာ ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ ပြေဆို မနက်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရဦးမယ်၊ သည်းက ရှူတင်ကားစောင့်ဖို့ လမ်းထိပ် ထွက်လာတာလေ၊ အဲဒါကို ကားတစ်စီးက လမ်းထဲကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကွေ့ဝင်လာတာ သည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရစရာကိုမရှိဘူး ဗွက်တွေစင်ကုန်တာ၊ အဲဒါကို သူတို့က မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားသေးတာ၊ သည်းလည်း စိတ်တိုတိုနဲ့ နောက်က လိုက်သွားပြီး ကောပစ်လိုက်တယ်”

သူမစကားအဆုံး သူက သဘောတကျပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကိုယ့်သည်းကလည်း စွာလိုက်တာ”

“အဲလိုလူတွေက စွာမှတော်ကာကျတာ ကိုရဲ့၊

သူတို့ကြောင့်ဖြစ်သွားရင်လည်း ဆင်းဆက်ပြီး တောင်းပန်ပါ တယ်
ဘာတယ်လုပ်လိုက်ရင်ပဲ ကိုယ်က ကျေအေးပေးလိုက်မှာပါ။ အခုတော့
တမင်ကျောသွားတယ်ထင်လို့ မောက်မာတယ် ထင်လို့ကို ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း
သိအောင် ပြပစ်လိုက်တာ။ အံ့မယ်...လာသေးတယ် သိလား၊ သူတို့က
ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး ငွေစကားက ပြောချင်သေးတယ်။ ငွေနဲ့ရှင်းရင်
ဘာမဆိုဖြစ်တယ် ထင်နေတာ။ အဲလို လူမျိုးတွေလောက် ဘဝမှာ
မုန်းတာမရှိတော့ဘူး”

နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ဟိုအကြောင်းပြောလိုက်၊

ဒီအကြောင်းပြောလိုက်နှင့်ပင် တစ်နာရီလောက် အချိန်ဖြုန်းလိုက်ကြပြီးတော့မှ
သူက သူမကို လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးကာ ပြန်သွားလေသည်။ သူမလည်း အိမ်
မြန်မြန်ရောက်ကာ နားချင်နေပါပြီ။
